

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8217206150
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8217206150.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: V. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX/XX, XXX XX A., zast. advokátom JUDr. Vladimírom Sidorom, so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 42 256 593, proti žalovanému: Profi Credit Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 1.375 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č. k. 1Csp/160/2017-102 zo dňa 22.05.2018 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.375 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 16.05.2017 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobkyni priznal voči žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 1.375 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 25.04.2017 do zaplatenia a žiadala náhradu trov konania. Nárok odvodzovala od Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorenej dňa 24.11.2014, na základe ktorej jej žalovaný mal poskytnúť úver vo výške 1.500 eur. Z dôvodu, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré špecifikovala, žiadala vrátiť preplatok v žalovanej výške s poukazom na § 451 ods. 2 OZ. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 3; § 37; § 39; § 40 ods. 1; § 52; § 53 ods. 1 až 5; § 6; § 11; § 53a; § 54 ods. 1, 2; § 39a; § 451; § 457; § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka; § 3 Nariadenie vlády č.87/1995 Z.z.; § 261 ods. 3 písm. d); § 497; § 499 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka; § 1 ods. 1, 2, 8; § 2; § 9 ods. 1, 2, 6; § 11 ods. 1 z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, aplikujúc Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 zistil nasledovné.

4. Zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.11.2014 (žalobkyňou podpísaná dňa 20.11.2014, žalovaným 24.11.2014) súd prvej inštancie zistil, že žalovaný mal poskytnúť žalobkyni úver vo výške 1.500 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala vrátiť v 42. splátkach vo výške 47,43 eur mesačne.

Dlžník na jej základe bol povinný uhradiť 2.142,06 (teda úver a úroky a poplatok), pričom ďalej sa udávalo, že dlžník má zaplatiť za revolvingový úver sumu 2.142,06 eur, splátku s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb 81,99 eur mesačne. V zmluve je uvedená RPMN za úver 25,80 %, ročná úroková sadzba úveru bola 18,08 %, priemerná RPNM 36,30 %, úroky z omeškania 5,05 % ročne, poplatok za poskytnutie úveru 150 eur. Rozdiel v požadovanej RPNM pri žiadosti o úver a v časti schváleného úveru o výške RPNM (26,17 %). Žiadané o započítanie úveru na iné záväzky. V čl. 8 sa nachádzajú sankcie- zmluvné pokuty. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú podľa č. 13 Zmluvné dojednania. Zmluva bola podpísaná dlžníkom aj veriteľom, zmluvu si riadne pričítali vrátene zmluvných dojednaní.

5. Účastníkmi zmluvy o úvere bola v ten istý deň uzavretá osobitná zmluva - dohoda o poskytovaní služieb (žalobkyňou podpísaná dňa 20.11.2014, žalovaným 24.11.2014). Jej obsahom bola dohoda o službe spočívajúcej v informovaní o zostávajúcich záväzkoch, odklade splatnosti splátok, informácii pred splatnosťou splátky, informácii o prijatí platby, vyhotovenia a zaslania kópie dokumentácie, zmeny zmluvy na podnet klienta, prepárovaní platieb na príslušnú zmluvu, druhej upomienke zdarma a podpore call centra a osobného stretnutia s viazaným finančným agentom. Za tieto služby žalovaný žiadal mesačne platby vo výške rovnajúcej sa 2,56 % zo sumy schváleného úveru znížené o sumu poplatku za poskytnutie úveru, čo predstavovalo 34,56 eur mesačne, celkom sumu 1.451,52 eur (podľa oznámenia veriteľa). Tieto služby mohol dlžník a nemusel využiť, mal právo zrušiť alebo pozastaviť písomnou formou poskytovanie jednotlivých služieb, avšak týmto nie je dotknutá povinnosť uhradiť odplatu. Dohoda bola uzavretá podľa ust. OZ (§ 51), týmto zákonom a inými právnymi predpismi sa aj riadi. Zároveň bola dňa 24.11.2014 podpísaná aj rozhodcovská zmluva (žalobkyňou podpísaná dňa 20.11.2014, žalovaným 24.11.2014).

6. Súčasťou zmluvy (podľa Zmluvných dojednaní) je oznámenie veriteľa, z ktorého vyplýva výška schváleného úveru 1.500 eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru 47,43 eur / istina 34,71 eur + úroky 11,72 eur /, splátka podľa dohody o poskytnutí služby mesačne 34,56 eur, celková výška platby mesačne 81,99 eur, poplatok za poskytnutie úveru 150 eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru 01.01.2015, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 01.06.2018, splácanie úveru mesačne k 1. dňu, celková výška úveru 1.500 eur, RPMN úveru 25,80 %, priemerná RPNM ku dňu podpísania zmluvy 36,30 %, schválená výška revolvingu 1.500 eur, zvýšenie sumy revolvingu po vykonaní revolvingu 1.500 eur, výška mesačnej splátky po vykonaní revolvingu 47,43 eur, RPNM po vykonaní revolvingu 25,80 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (úver + úroky + poplatok za službu) 2.142,06 eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle dohody o poskytnutí služby 1.451,52 eur, ročná úroková sadzba úveru 18,08 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu (úver + úroky + poplatok za službu) 2.142,06 eur, ročná úroková sadzba revolvingu 18,08 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,05 %, dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti Zmluvy 24.11.2014. Suma 630,69 eur použitá na započítanie inej pohľadávky veriteľa a výška úveru činí po započítaní sumu 719,31 eur (pozn. spolu 1.350 eur). Uvedené vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 24.11.2014.

7. V zmysle čl. 4 bod 4.1 Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., revolving je automatické poskytnutie ďalšieho úveru dlžníkovi vo výške uvedenej v bode 6 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru a oznámenú dlžníkovi v oznámení veriteľa podľa čl. 2 ods. 2.2. zmluvy za podmienok uvedených v tejto Zmluve o RÚ.

8. Zo stanoviska veriteľa (čl. 15) k zmluve č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.05.2017 vyplýva výška poskytnutého úveru 719,31 eur, úhrady žalobkyne v sume 2.310 eur od 02.01.2015 do 15.05.2017, zostatok k úrade 1.146,37 eur.

9. Súd prvej inštancie na základe uvedeného skonštatoval, že medzi žalobkyňou a žalovaným bol založený záväzkový vzťah spotrebiteľskou zmluvou o úvere dňa 24.11.2014, na základe ktorej mal poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 1.500 eur. Reálne bolo žalobkyňi poskytnutých iba 1.350 eur. Prvoinštančný súd uvedenú Zmluvu vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy a spôsob jej uzavretia vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú, pritom aj Dohodu o poskytovaní služieb považoval za zmluvu formulárovú, ktorých obsah žalobkyňa ako spotrebiteľka nemohla ovplyvniť. Predmetnú úverovú zmluvu

posúdil ako zmluvu, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý klasický úver, preto ju posúdil v zmysle z. č. 129/2010 Z.z. za použitia OZ a skúmal jej náležitosti v zmysle § 9 ods. 1, 2 uvedeného zákona. V predloženej zmluve nie je uvedený termín splatnosti splátky (žiadny konkrétne určený deň splatnosti splátky). Konečná splatnosť úveru tiež nie je dostatočne zadefinovaná, lebo č. 42 v kolónke „splatnosť úveru/počet splátok“ nezodpovedá dikcii ust. § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona. K poplatku za poskytnutie úveru uviedol, že tento bol súdmi opakovane vyhlásený za neprijateľný z dôvodu, že ide o zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. V zmluve bol nesprávne uvedený aj údaj o výške poskytnutého spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) citovaného zákona. Nesprávne bola uvedená aj RPMN v neprospech spotrebiteľa, a to ani pri zohľadnení poplatku za sprostredkovanie úveru, ani bez jeho nezapočítania ako neprijateľného. Predložená Zmluva o úvere je nepriehľadná, nezrozumiteľná a znevýhodňujúca postavenie spotrebiteľa. Jej obsahom je množstvo ďalších dojednaní, ktoré sú v rozpore s predpismi na ochranu spotrebiteľa (rozpor poskytnutej výšky úveru, poplatky za služby vopred, sankcia a pod.). Zmluvné dojednania či určité časti zmluvy spotrebiteľ sám nedojednával, keďže sú vopred predtlačené bez možnosti vpisovania nových údajov, či ich úpravy a sú písané drobnejším písmom ako zmluva. Následkom neuvedenia podstatných náležitostí zmluvy o úvere je, že sa tento považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) citovaného z. č. 129/2010 Z.z.

10. Prvoinštančný súd v ďalšom uviedol, že strany sporu zároveň uzavreli aj Dohodu o poskytovaní služieb, ktorej predmetom bola dohoda o službe spočívajúcej v informovaní o zostávajúcich záväzkoch, odklade splatnosti splátok, informácii pred splatnosťou splátky, informácii o prijatí platby, vyhotovenia a zaslania kópie dokumentácie, zmeny zmluvy na podnet klienta, prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu, druhej upomienke zdarma a podpore call centra a osobného stretnutia s viazaným finančným agentom za dohodnutú odplatu - mesačne platby vo výške rovnajúcej sa 2,56 % zo sumy schváleného úveru znížené o sumu poplatku za poskytnutie úveru, čo predstavovalo 34,56 eur mesačne, celkom sumu 1.451,52 eur. Dospel tak k záveru, že táto zmluva bola podľa článku 1.1. evidentne naviazaná na úverovú zmluvu a na jej základe sa žalovaná zaviazala na poplatok vo výške 1.451,52 eur za to, že žalovaný jej poskytne, resp. môže poskytnúť isté „nadštandardné“ služby. K posúdeniu tejto Dohody o poskytovaní služieb ďalej uviedol, že spotrebiteľ by mal platiť poplatok za dodané skutočné plnenie a musí byť v primeranej výške. Ak tieto atribúty nie sú splnené, spôsobuje to značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a teda ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Navyše poplatok predstavuje plnenie za niečo, čo reálne spotrebiteľovi poskytnuté nebolo a určite to nebolo individuálne dojednané. Aj v prípade, ak by žalobkyňa písomne pozastavila poskytovanie dohodnutých služieb, týmto by nebola dotknutá povinnosť uhradiť odplatu. Takéto dojednanie a na jeho základe vyžadované plnenie je preto neprijateľným, a teda neplatným. Dohoda o poskytovaní služieb bola navyše uzavretá v ten istý deň a pod tým istým číslom ako Zmluva o revolvingovom úvere a hoci bola uzavretá na samostatnej listine ako samostatný právny úkon, to ešte neodôvodňuje záver, že táto Dohoda bola individuálne dohodnutá v tom slova zmysle, že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky. Dohoda o poskytovaní služieb má povahu predtlačeneho formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere, pričom dlžníkovi bola predložená na podpis spolu so Zmluvou o revolvingovom úvere, ktorej obsah spotrebiteľ ani ovplyvniť nemohol.

11. Dohodu o poskytovaní služieb preto súd prvej inštancie posúdil ako uzavretú v rozpore s dobrými mravmi a so zákonom (§ 39 OZ), pretože ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo mu ani nebolo dodané. Veriteľ totiž zinkasuje poplatok za službu, hoci žiadnu službu spotrebiteľovi neposkytol a možno ani v budúcnosti neposkytne, keď aj podľa čl. 1 bodu 1 tejto dohody „zákazník má právo zrušiť alebo pozastaviť písomnou formou poskytovanie jednotlivých služieb, čím však nie je dotknutá povinnosť uhradiť odplatu“. Možno hovoriť o uplatnení nekalej obchodnej praktiky zo strany žalovaného. Podľa názoru súdu išlo o zmluvu, ktorou žalovaný žalobkyni k úveru síce zdanlivo poskytol službu navyše, no tým len navýšil odplatu za poskytnutie úveru. Takouto praktikou (zakázanou) na základe osobitnej zmluvy žalovaný len zakrýval skutočnú výšku odplaty za úver. Cena tejto služby dokonca prevýšila samotnú sumu úveru 1.350 eur a tým výrazne presahuje dokonca aj dohodnutý úrok aj neprijateľný administratívny poplatok. Ide o dohodu obsahujúcu zmluvné podmienky dohodnuté zjavne v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky. Logicky takúto službu za takúto odmenu si priemerný spotrebiteľ ani nedojedná, iba ak ju musí uzavrieť za účelom poskytnutia úveru. Súdu sú známe obdobné obchodné praktiky a nanútenie podpísania takýchto pre spotrebiteľov nevýhodných dohôd veriteľmi, čím

tento koná v rozpore s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku. Dohoda o poskytovaní služieb predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a je neplatná. Plnenie žalobkyne v prospech tejto dohody je preto plnením na zmluvu úverovú.

12. Žalobkyňa si plnila svoje povinnosti z úverovej zmluvy a to splácať splátky úveru do stanovenej výšky, presne plnenie žalobkyne predstavuje sumu 2.725 eur. Výška tohto plnenia žalobkyňou nebola medzi stranami sporu sporná, preto si ju prvoinštančný súd osvojil. Žalovaný tieto plnenia prijímal bez toho, aby ako dodávateľ dbal na ochranu spotrebiteľa. Žalobkyňa ako bežný spotrebiteľ nemusela mať (a ani nemala, keď plnila dlh) pochybnosti o zmluve a jej neprijateľných dojednaniach a mohla sa reálne spoľahnúť na veriteľa (ktorý pôsobí na trhu a poskytuje úvery, teda dôvera v správnosť postupu veriteľa za dodržiavania právnych predpisov a dbania na ochranu slabšej strany), že zmluva je platné uzavretá a je nutné plniť z nej vyplývajúce povinnosti. V zmysle cit. ust. § 11 ods. 1 písm. b) a d) zák. č. 129/2010 Z.z. však žalovaná mala plniť len to, čo jej bolo reálne poskytnuté zo strany veriteľa, teda sumu 1.350 eur. Plnenie navyše (suma 1.375 eur) tak predstavuje na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie a teda majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu v zmysle § 451 ods. 2 OZ.

13. Prvoinštančný súd preto žalobe v tejto časti vyhovel a zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle cit. ust. Občianskeho zákonníka a zákona na ochranu spotrebiteľa v spojení s ust. zák. č. 129/2010 Z.z. v sume 1.375 eur (ako rozdiel sumy 2.725 eur a sumy 1.350 eur). Z vyššie uvedených dôvodov súd neprihliadal na argumentáciu žalovaného uvádzanú v konaní, keďže táto bola navyše v rozpore s cit. ust. na ochranu spotrebiteľa, pričom sofistikovaným spôsobom sa žalovaný snažil navodiť dojem, že jeho konanie je v súlade so zákonom a že žalobkyni poskytol výhodný úver za primeranú odplatu v primeranej úrokovej sadzbe, avšak navýšenom na nákladoch prostredníctvom doplnkových služieb. Keďže žalovaný je v omeškaní s plnením bezdôvodného obohatenia, súd priznal žalobkyni aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.375 eur od 16.05.2017 do zaplatenia. Počiatok omeškania súd ustálil počnúc dňom vystavenia listiny žalovaným, ktorým odpovedal na výzvu žalobkyne o riešenie situácie a teda týmto dňom už mal reálnu vedomosť o uplatnených nárokoch žalobkyne a bezdôvodnom obohatení, ktoré žalobkyňa žiada z dôvodu, že zmluva nespĺňa zákonom stanovené náležitosti. Preto v časti uplatnených úrokov z omeškania súd žalobu zamietol (za obdobie do 15.05.2017).

14. K Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., prvoinštančný súd dodal, že je nutné skúmať, či možno Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, priznať nepriamy účinok (teda či možno zákon vykladať eurokonformne, keďže priamy účinok smerníc v sporoch medzi jednotlivcami je viac menej vylúčený), pričom bol názoru, že v tomto prípade to možné nie je a súd by nahradením ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. (ktorého znenie môže byť nesprávnou implementáciou Smernice členským štátom v rozpore so Smernicou a jej účelom, ako zrejme nastalo v tomto prípade) samotnou Smernicou konal contra legem, teda vykladal by právo v rozpore s uvedenou zásadou, či zásadou právnej istoty (s ohľadom na všeobecnú rozhodovaciu prax súdov). Súdny dvor EÚ nevykladá právo vnútroštátne. Poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 31.03.2016, sp. zn. 20Co/50/2015, kde sa súd vypořádaval s uvedenou otázkou nepriameho účinku Smernice.

15. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 CSP.

16. Proti uvedenému rozsudku, a to okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Vyslovil svoj nesúhlas s názorom súdu prvej inštancie, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.11.2014 nespĺňa charakter revolvingového úveru. Aj keď k poskytnutiu revolvingu v predmetnom prípade nedošlo, neznamená to automaticky predpoklad, že veriteľ mal v úmysle zavádzať dlžníka. Žalobca predpokladá, na ktorých sa zmluvné strany dohodli nespĺnil a taká okolnosť bola predpokladom neposkytnutia ďalších peňažných prostriedkov. Tiež nesúhlasil s tvrdením, že Zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje údaje o termínoch splatnosti splátok a konečnej splatnosti úveru. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 so záverom, že postačuje uvedenie takých údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňujú identifikovať, čo bolo splnené. Termín konečnej splatnosti vyplýva tiež z oznámenia o schválení úveru. Termín konečnej splatnosti je vyjadrený viacerými spôsobmi, a to dátumom splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a v zmysle čl. 4 ods. 4.5 zmluvných

dojednaní dátum splatnosti poslednej splátky úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Pritom ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti nemôže viesť k záveru o bezúročnom charaktere úveru, lebo nie je to spôsobilé spochybníť možnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Bezúročným môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa. Poukázal aj na zmenu právnej úpravy v zákone o spotrebiteľských úveroch schválenej 12.10.2017, podľa ktorej v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Rovnako spochybnil záver súdu o neprípustnosti poplatku za poskytnutie úveru. Otázka prípustnosti poplatku a jeho prijateľnosti bola posúdená Národnou bankou Slovenska vo veci vedenej pod č. Y., pritom poplatok za poskytnutie úveru bol započítaný aj do výpočtu RPMN. Odvolateľ tiež popieral závery súdu prvej inštancie o tom, že dlžníkovi bola poskytnutá nižšia suma úveru. Poskytnutie úveru nie je rovnocenné s vyplatením úverových peňažných prostriedkov. Bolo teda možné započítanie ako zákonná forma splnenia záväzku pri poskytnutí úveru. Sumu úveru vymedzuje súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zákon teda nezakazoval ani kompenzáciu pohľadávok. Zo záverov súdu prvej inštancie nevyplýva žiadna konkrétna okolnosť, ktorá by objasňovala právny záver o nezrozumiteľnosti a neurčitosti zmluvy o revolvingovom úvere a zmluvných dojednaní. Obe sú čitateľné, prehľadné a koncipované tak, aby im rozumel aj priemerný spotrebiteľ. Odvolateľ tiež vzniesol námietku voči záveru o tom, že žalobkyňa bola nútená uzatvoriť Dohodu o poskytovaní služieb. Popieral akýkoľvek nátlak či verbálny alebo fyzický, čo žalobkyňa doposiaľ ani neformulovala. Dohoda o poskytovaní služieb bola uzatvorená ako samostatný právny úkon a presne vymedzovala podmienky poskytovaných služieb, za čo žalobkyňa mala zaplatiť dohodnutú odplatu. Navrhol preto napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v celom rozsahu.

17. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa tak, že navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý presne definujú náležitosti spotrebiteľskej zmluvy. V ďalšom citovala rozhodnutia Krajských súdov Žilina, Trnava, Banská Bystrica podporujúce jej názor. K výške poskytnutého úveru a poplatku zaň uviedla, že jej bola poskytnutá úplne iná suma. Rovnako je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, a to ani pri zohľadnení alebo bez započítania poplatku za sprostredkovanie úveru. Do RPMN mal byť započítaný aj poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru, pričom tak bola podhodnotená RPMN v neprospech spotrebiteľa. Poukázala na poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol podľa všetkého paušálne určený (pravdepodobne závisiaci od výšky spotrebiteľského úveru) a predstavuje odplatu v podobe úrokovej sadzby, čo je v rozpore s dobrými mravmi. Pritom poplatok musí mať vyjadrenie predmetu plnenia v písomnej zmluve, a ak tak nebol vyjadrený je neurčitý, a tým neprijateľný, ak spotrebiteľ nedokáže zistiť, čo je predmetom tohto poplatku. Takýto poplatok je pre spotrebiteľa poškodzujúci, netransparentný a ide o virtuálne plnenie spojené s týmto poplatkom, ktoré je v skutočnosti z ekonomického hľadiska nahrádzaním úrokov. V tejto súvislosti poukázal na konkrétne rozsudky Krajských súdov v Prešove a v Žiline. K neplatnosti Dohody o poskytnutí služby za odmenu 1.451,52 eur uviedla, že je v rozpore s dobrými mravmi a so zákonom, lebo ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo jej ani nebolo dodané, navyše za neprimerane vysokú zmluvnú odmenu. V zmysle judikatúry Krajského súdu v Prešove ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, lebo Dohoda nie je formulovaná tak, že ak skutočne chce spotrebiteľ konkrétnu službu využiť, môže si ju aktivovať, ale je formulovaná tak, že aj keď ju ešte nepotrebuje a zjavne nechce, zaplatí už vopred poplatok. Hrubá nerovnováha v právach a v povinnostiach je tu preto nepochybná. Dohoda o poskytnutí služby bola uzavretá pred Zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ide o závislé zmluvy, pritom doplnková služba by nemala pre žalobkyňu žiadny význam, ak by žalovaný úver neschválil. Ani samotný podpis Dohody nemožno považovať za splnenie podmienky preukázania individuálneho dojednania zmluvnej podmienky tak, ako to tvrdí žalovaný. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie je jasné a zrozumiteľne odôvodnené a zodpovedajúce mnohopočetnej judikatúre. Poukázala na uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/201/2014 a rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktoré konkretizovala, ako aj na rozhodovaciu prax ESLP so záverom, že právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustanovenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Napadnutý rozsudok preto považuje za správny, riadne odôvodnený, vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. Navrhla ho preto potvrdiť ako vecne správny a zaviazat žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

18. K replike žalobkyne k odvolaniu žalovaného sa žalovaný už nevyjadril.

19. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP., vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 14.06.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

20. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodu napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznení správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (ust. § 387 ods. 1, 2 CSP).

21. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného, ako aj predchádzajúce konanie spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu a v plnom rozsahu sa stotožňuje s právnym záverom prvoinštančného súdu, vyjadreným v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktorý v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Je možné konštatovať, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a vec správne právne posúdil.

22. Aj podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.375 eur s prísl., a to ako žiadané bezdôvodné obohatenie vzniknuté v súvislosti s poskytnutím jej úveru na základe formulárovej Zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.11.2014, ktorú nemohla žalobkyňa zmeniť a musela podpísať aj Dohodu o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX (totožné číslo ako číslo Zmluvy o úvere), ak chcela úver. Poplatok za „poskytovanie služieb“ určený navyše percentom vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru, preto mal byť započítaný do RPMN. Správne preto súd prvej inštancie pre nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov, ako aj pre absenciu zákonom predpísaných náležitostí Zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 a § 11 ods.1 z. č. 129/2010 Z.z. považoval za bezúročný a bez poplatkov. Aj podľa názoru odvolacieho súdu do výpočtu RPMN mala byť pojatá aj suma odplaty za „Dohodu o poskytovaní služieb“ tak, ako to uviedol súd prvej inštancie. Správne vyhodnotil súd prvej inštancie aj to, že žalobkyňa nebola na úvere poskytnutá suma 1.500 eur tak, ako to tvrdil žalovaný, ale len suma 1.350 eur. Už iba uvedené je dôvodom na správny záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy o úvere. Rovnako je správny záver súdu prvej inštancie o rozpornosti Dohody o poskytovaní služieb s dobrými mravmi a so zákonom, preto žalovaný nemá nárok na žiadne plnenie na základe tejto neplatnej Dohody o poskytovaní služieb. Jednoznačne je treba súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že táto Dohoda je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, preto je neplatnou. Vzhľadom na vyššie uvedené je preto správny záver súdu prvej inštancie, že ak žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 2.725 eur a dostala od žalovaného sumu 1.350 eur, rozdiel vo výške 1.375 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré správne súd prvej inštancie uložil žalovanému vydať žalobkyňi.

23. Odvolací súd len okrajovo ešte uvádza, že žalobkyňa navyše nepodpísala oznámenie veriteľa o schválenie úveru dlžníkovi zo dňa 24.11.2014, lebo jej podpis sa nachádza iba na žiadosti o poskytnutie úveru zo dňa 20.11.2014. Uvedené tiež podporuje názor súdu prvej inštancie o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného v priznanej sume.

24. V odvolaní tvrdenému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci je potrebné uviesť, že prvoinštančný súd správne aplikoval na predmetnú vec zákon č. 129/2010 Z.z., ako aj Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení zmien a doplnkov. Nesprávnym právnym posúdením vec je pritom omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR z 27.07.2011, sp. zn. 7Cdo/7/2010). V prejednávanom spore však o takýto prípad nešlo. Nedôvodnou je aj námietka žalovaného týkajúca sa tvrdenia, že žalobkyňa nebola nútená uzavrieť aj „Dohodu o poskytovaní služieb“, vzhľadom na vykonané dokazovanie je možné konštatovať, že túto „Dohodu“ mala žalobkyňa podpísať 20.11.2014, pričom úver od žalovaného mala schválený až 24.11.2014. Tvrdenie

žalovaného, že žalobkyňa túto „Dohodu“ nemusela uzavrieť dokonca ešte pred schválením úveru, žalovaný ničím nepreukázal a opak vyplýva z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie.

25. V súvislosti s námietkami odvolateľa ohľadom poplatkov odvolací súd poukazuje na názor, podľa ktorého, ak do celkovej výšky spotrebiteľského úveru bol zahrnutý aj poplatok za poskytnutie pôžičky, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľov vo vzťahu k poskytnutej službe poskytnutému úveru, takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku a súčasne ju zakazuje, čo plynie aj z rozsudku NS SR z 27.11.2013, sp. zn. 6Sžo/29/2013. Tiež je možné poukázať aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22.05.2014, sp. zn. 9Co/350/2012, podľa ktorého poplatky za služby spojené s administratívnou agendou predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie banky, ktoré spočíva v účtovaní takýchto poplatkov možno vo vzťahov k spotrebiteľovi hodnotiť ako poškodzujúce. Opodstatnený je preto záver o neprijateľnosti zmluvných ustanovení, ktoré oprávňujú subjekt poskytujúci úver vyberať tieto poplatky. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými nie sú spotrebiteľovi poskytované nejaké protiplnenia. Uvedené odvolací súd uvádza vo vzťahu k odvolacej námietke týkajúcej sa poplatku za poskytnutie úveru.

26. Vo vzťahu k poplatku za „služby“ na základe Dohody o poskytovaní služieb, vyhodnoteného súdom prvej inštancie ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, odvolací súd uvádza, že v zmysle čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13 nekalá zmluvná podmienka spotrebiteľa nezaväzuje a dokonca nie je potrebné, aby spotrebiteľ túto podmienku vopred napadol. Cieľ, ktorým je posilnenie ochrany spotrebiteľa, totiž nemožno dosiahnuť, pokiaľ by sami spotrebiteľia boli povinní namietat' nekalý charakter zmluvnej podmienky. Účinnú ochranu spotrebiteľa možno zaručiť len v prípade, ak je vnútroštátnemu súdu priznaná možnosť posúdiť ex offo takúto podmienku. Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offo nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Ak ide o takúto podmienku, ktorú je treba považovať za nekalú, musí sa dodávateľ zdržať jej uplatnenia, s výnimkou prípadu, keď spotrebiteľ proti tomuto namieta. Vnútroštátny súd má túto povinnosť posúdiť takúto podmienku a vyvodit' z toho príslušné závery.

27. K odvolacej námietke týkajúcej sa tvrdenia, že zo žiadneho ustanovenia nevyplýva, aby poskytnutie úveru sa rovnalo pojmu vyplatenie úveru, odvolací súd uvádza, že je možné súhlasiť s uvedeným tvrdením, no za situácie, keď bol úver vyhodnotený ako bezpoplatkový a bezúročný je podstatné, v akej výške vzniklo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, nie to, či uvedené termíny sú totožné. Odvolací súd ďalej uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na judikatúru Ústaveného súdu SR, napr. sp. zn. IV.ÚS/115/03, III.ÚS/209/204 a tiež rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Cdo/347/2014 zo dňa 30.09.2015.

28. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ďalšími odvolacími námietkami konkrétnejšie.

29. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalovaného ako nedôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti ako vecne správny, a to aj čo do priznaného úroku z omeškania, aj čo do výroku o náhrade trov konania, potvrdil postupom podľa § 387 ods.1 CSP.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyňi bol voči v odvolacom konaní neúspešnému žalovanému priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).